

Їжачок

Олександр Копиленко

У дитячому садку є дівчинка Майя.

Тільки це не та Майя, що у Наталочки. У неї дома лялька у червоному платтячку, вона заплющує й розплющує очі. То лялька Майя.

А це дівчинка Майя у синьому платтячку, і ніколи вона й хвилини не всидить на місці. Все бігає ця Майя і про все питає виховательку, тьотю Галя.

Вийшли діти гуляти в парк, що біля самого садка. А парк цей великий-великий, ну просто величезний. А кінець парку десь там, аж на полі губиться.

Майя підбігла до верби, що росте біля фонтана, і низько опустила свої віти в жовтих сережках. Майя миттю зірвала одну квіточку, затиснула в кулачкові і підбігла до тьоті Галі. Раптом Майя закричала:

— Ой, рятуйте! Квітка жива! Вона ворухиться!

— Кинь її, бо ще вкусить! — строго сказала тьотя Галя.

Майя розкрила кулачок, а в неї на долоні поповзла якась жовтенька мушка, що недавно прокинулась після зимового сну і прогулювалась на квітах верби.

А ось прилетів і красивий, веселий жовтий метелик. Він теж сів на сережку верби й бавиться — то розтулить, то знов стулить свої ніжні, прозорі крильця.

Хлопчик Льоня підкрався і хотів ухопити метелика. Але метелик тільки мельк крильцями і полетів собі, виблискуючи на весняному сонці.

Тоді тьотя Галя повела дітей гуляти поміж деревами. Стрункі сосни вже позеленішали. А на осиках, каштанах, липах, березах, берестах, на кущах бузку та черемхи ось незабаром з'явиться справжнє листя. Зараз воно ще малесеньке, скручене, але дуже зелене. Майя питає:

— Тьотю Галя, а що, коли так зробити: скласти у всіх нас пальці на ногах і на руках, та ще скласти і додати всі носики, ротики, очі, вушка і всіх нас разом, тоді це буде більше, ніж дерев у нашому парку?

— Ні, менше, — відповіла тьотя Галя.

— А я все одно зараз буду лічити дерева, — вигукнула Майя, кинулась бігти в бік від доріжки і лічити: — Одне, два, три, чотири, п'ять, вісім, десять, чотирнадцять, одинадцять...

— Е, хіба так лічать! — крикнув Льоня. — Майя все переплутала. Ось я зараз полічу. Значить, так: одне, два, три...

Та не встиг Льоня вимовити "чотири", коли страшенно заверещала перелякана Майя. З усіх сил тікаючи назад до дітей, Майя кричала не своїм голосом:

— Вовк, вовк! Тікайте, вовк нас поїсть.

Деякі діти перелякались і вже хотіли тікати до будинку, але тьотя Галя засміялась і впіймала в обійми Майю. Майя міцно притулилась до ніг тьоті Галі.

— Ану, ходім подивимося на твого страшного вовка, — сміючись промовила тьотя

Галя. І всі пішли туди, звідки прибїгла Майя, що тепер злякано йшла, ховаючись за виховательку.

— Та це ж їжачок! — вигукнув Льоня. — Хіба ти ніколи не бачила їжачка?

— Я бачила, тільки злякалась, — ображено відповіла Майя, а всі почали сміятись.

Їжачок, мабуть, оце тільки прокинувся після зимового сну. Спав він, видно, міцно, бо й не помітив, що на колючки його понаштрикувалось торішнє жовте листя і він тягнув його на собі. А сам худющий і все нюхає повітря довгеньким блискучим чорним носиком. Дітей він не боявся. Спочатку був скрутився в клубок, а потім покинув цю справу і спокійно поглядав навколо.

Навіть тікати не хотів, напевне, розумів, що від таких моторних дітей нікуди не втечеш.

Та коли Льоня доторкнувся до нього пальцем, їжачок раптом неначе сердито чхнув, отак — чш-ш-ш, і сіпнув колючки вгору. Льоня злякано стрибнув назад, затиснувши палець другою рукою.

— І зовсім і не боляче, — сказав Льоня. А тоді звернувся до тьоті Галі: — Тьотю Галя, давайте заберемо його, нехай у нас на веранді живе. Він буде наш їжачок. Ми йому будемо давати обідати і пирога дамо, і компот, а завтра я йому цукерку принесу.

Діти всі закричали, що й вони принесуть і цукерок, і печива, навіть даватимуть солодкого чаю з варенням.

Тьотя Галя сказала, що їжачок нічого цього не їстиме. А питиме тільки молоко.

Може, й м'яса трохи можна.

Забрали їжачка в хустку і понесли на веранду. Він зовсім і не пручався. Здобули діти гарненький ящик і посадили туди їжачка.

А потім принесли йому молока в блюдці. Їжачок жадібно почав пити молоко, ще й прицмокував. Діти радісно кричали, нахилившись над ним, а він і уваги на них не звертав, бо зголоднів за зиму.

А коли випив усе молоко, глянув на дітей своїми маленькими чорними, мов намистинки, очима.

— Це він добавки просить! — вигукнула Майя і, вхопивши блюдце, побїгла і знов принесла молока.

Їжачок і це молоко випив.

Потім скрутився в клубочок і заснув на соломі, яку йому наносили діти.

— Це в нього мертва година, — сказав Льоня, і всі тепер ходили по веранді тихесенько, щоб не розбудити їжачка.

Але він спав увесь день. Діти вже й додому зібрались, а він все спить.

Вони побажали їжачкові на добраніч і пообіцяли, що завтра знов нагодують його з добавкою і навіть пустять погуляти.

Та коли другого дня діти прибїгли в садок — їжачка в ящику не було. Бо він хитрющий — вночі виліз з ящика і втік.